

Unutamamak

– MESUT ÇİFTÇİ · 17 Eylül 2010

En korunaklı sığınağı,
Unutmak olsa gerek insanın.
Nasıl korunurdu yoksa,
O meşhur akıllı olma hali,
İnsanda?

Musa,
Çileli zihinsel yolculuklarda yitirdi mesela,
Unutamadıklarının arasında gidip gelirken,
Kendini.
Hani kiminin ömrü boyunca bulamadığı
Ya da zahmet edip aramadığı,
Benliğini.

Musa demişken,
Orta Anadolu'nun orta yerinde doğmuş kendisi,
Kendine göre insanların en çilelisi,
Bozkırdan başkasını görmemiş,
Karasal bir saplantı aslında Musa'nın hevesi.

Denizi düşlemenin ötesinde,
Hiçbir kumsal hayali yakamaz canını insanın,
Diğer insanlardan başka,
Bir de insan unutamıyorsa.
Gönül kırıklığından beteri var mı sanki dünya da?

Üç kardeşten en büyüğü,
Varolmayan anasının küçücüğü,
Arada bir uğrayan babasının,
Ve kendinden küçük kardeşlerinin biricigiydi Musa.

-di'li geçmiş zamanlarda yitirdik kendisini,
Unutamamanın ağırlığı tuttu ayaklarından,
Boğazına geçirdiğinde ilmeği.
Hiçbir suçu yoktu yerçekiminin,

Hiçbir suçu olmadığı gibi Musa'nın suçladığı evrenin.